

AZ EMLÉK

az emlékeim között turkálók keresek valakit keresek egy arcot egy kedves képet hogy még egyszer a szemébe nézhessek vagy ha most már nem merek legalább hogy lássam ő az furcsa egészen biztos most is sűrűn találkozunk és én már nem tudom hogy te vagy az

— Az este beszéltem a szüleimmel — mondta a fiú. — Hallani sem akarnak a terveinkről. Nem járhatunk továbbra is egy iskolába. Nekem az elemi után dolgoznom kell. Az apám azt mondja, ő már lassan megöregszik, és sohasem hiányzott neki az iskola, nekem se lesz rá szükségem. A mai világban jó szakma kell, abból lehet megélni.

— És ez lett a dolog vége?

— Igen. Az anyám csak hallgatott. Őt a húgom sorsa érdekli.

— Akkor én is munkát keresek.

— Ne! Majd minden nap megvárlok tanítás után.

— Így nem leszünk sokat együtt, de ha nincs más lehetőség, meg kell próbálnunk.

Megpróbálták.

* * *

még nem emlékszem arra a végtelen pillanatra amikor anyám voltál még látom a fák ragyogó leveleit a színek ezerszínű játékát a szirmokon a ruhádon a tarka mintát tudom mosolyogtál kedvesen vidáman és a távolban halkán vontatottan felszakadt egy sóhaj magányos húr pendült a vonó gyöngéd csókja nyomán és egy erőtlenséggel lebegett köztünk nem érttem mért tör rám hirtelen a félelem mért ragad magával mint a kavargó örvény lefelé a mosolyod fonalán ujjaim végigszántották leomló hajad hullámaid emlékszem igen erre még emlékszem de az arcod már elfelejtettem ha találkozunk szótlansággal fogok elmenni melletted pedig még mindig

* * *

A lány ült, a fiú pedig állt mellette. Ő is leülhetett volna, de nem akart, mert valami fontosat szándékozott mondani. Kereste a legmegfelelőbb szavakat, és ez egy kicsit lassan ment, mostanában valahogy nehezebb esik a komoly beszéd. Ez biztosan attól van, hogy nem jut ideje olvasásra. Hogyan is jutna? Egész nap a gép mellett áll, aztán

meg az iskolában azokkal az átkozott képletekkel kell bajlódnia: ha a kés vágószöge alfa, felemelve az ipszilonodik hatványra ...

— Tudod ki volt Dante? — kérdezte váratlanul a lány.

— Hát ezt meg most honnan szedted?

— Csak úgy eszembe jutott.

— Ilyenkor is ezen jár az eszed?

— Miért ne, isteni színjátékot írt. Elolvashatnád.

— Még ha érdekelné is, tudod jól, hogy munkaidő alatt nem olvashatok. Szorít a norma. Az az átkozott norma. Sohase tudom megérteni azt a Sipekit. Az a gép mellett képes kiolvasni az egész újságot, és még a normát is teljesíti. Közben meg még fusizásra is jut ideje, mint a múltkor, amikor szabadságra ment a főnök. Meséltem már?

— Mesélted. Ne haragudj, de az utóbbi időben nem is tudsz mást mesélni, csak azt, hogy az a Sipeki így, meg úgy, meg hogy a főnököd így, meg úgy, meg hogy a gépedben hány tengely görbült el és hány liter olajat öntöttél bele.

— Jól van, nem kell mindjárt beképzeltnek lenni, azért mert gimnazista vagy. Lehet, hogy nem tudom, ki volt az a Dante, de azért sohase sajnálom bepiszkolni a kezem, ha meg kell fogni a melót, és ha megkér a főnök, bemászok a gép alá is, pedig azt még a Sipeki sem tudja, pedig ő meg aztán igazán ...

— Már megint kezdöd?

— Mit?

— Semmit.

* * *

álltunk bámultuk a vajúdo estét a napsugár még egyszer kétségbeesetten a hajadba kapaszkodott aztán eltűnt csak egy tompa villanás volt az egész egy hunyorgó szikra a szálak között aztán a félhomály ránk borította hideg fátylát és az unott mosoly remegését már nem tudta eltakarni a sötétség úgy éreztem valami most van itt utoljára elvesztem nyújtottam kezem az utolsó szalmaszál után de minden kicsúszott ujjaim közül szétszóródott mint a száraz homok csak egy árva szem maradt tenyeremen vakító csillogással és amikor az is leesett te már nem voltál sehol mert az már nem te voltál

* * *

A kapuig szótlánul mentek. Itt a lány rászánta magát és kimondta:

— Holnap nem találkozhatunk.

— Miért?

— Holnapután nagyon nehéz dolgotat írunk és tanulnom kell.

— Hát nekem nem kellene túlóráznom? Én pénzt kereshetnék, de lemondok róla, te meg egy kis nyavalyás tanulás miatt akarsz otthon maradni.

— Ez most nemcsak egy kis nyavalyás tanulás.

— Nem? Hát mi?

— Nem akarsz megérteni, hogy az is lehet fontos?

— Nem akarom? Miért nem mondd akkor már, hogy nem tudom, úgylis azt akartad mondani.

— Nem ...

— Persze, mert én nem vagyok gimnazista. Én semmit sem tudok. Én hülye vagyok. Ide figyelj: ha holnap nem jössz el, többet ne is gyere.

— Holnap nem mehetek, de holnapután ...

— Ha holnap nem jössz, ne gyere holnapután se.

Szó nélkül váltak el. Többé nem találkoztak. És nem történt semmi.

* * *

de mért nyafogok pont én kinek kell most már egy ilyen langyos melodráma nekem érted érted aki ilyen kegyetlenül becsapott te lennél a bánatom oka aki utolsó utcalány módjára szöktél meg álmaimból alatomosan hagytad itt emlékeimet eltűntél elfelejtettek és most nem tudom ismertelek-e egyáltalán vagy csak lázas képzelődés voltál

